

Kari

Hengellistä

W i r t t ä ,

sen suruttoman mailman sokeudesta,
kuin ei tunne
H E R a n T i e t ä .

Ensimmäinen:

Woi katumatoin Mailma Syndisten rc.
W. k. Ainoan Jumalan Korkeudes rc.

Toinen:

O! autuus suuri kuin Taiwaasa liene rc.

IMPRIMATUR:

Borgå DomCapitel den 25 Jan. 1832.

På befallning
ADOLF SIRÉN.

Ensimäinen.

B. 1.

Woi katumatoh mailma! Syndisten suuri
joukko, Ei nuhteist' ota waaria, Sill'
parannus on heill' outo. Ei tunne sen tarpellisutt';
Saatan' on taidot sowaissnut Epäuskon pimeydell'.

v. 2. Rohkiast' he syndiä tekewät, Rakka-
uden ja ilon kansa Helwettiin juur' kuin riendä-
wät: Seuraten himojansa. Synnin häyryt' on
pöörtyhet, Hekuman winaast' juopunet, Ei tun-
nekkas ehikkons' aikaa.

v. 3. Ei pelkä helwettiäkän, Eik' kuoleman
kauhiutt' muista, Ei silmän räpästäkän Pois
synnist' itsiäns' suista; Baan niinkuin orhi soday-
sa, Juopewat synnin wimmassa, Viel' Juhlin'
ja Sunnundai-päiwin'.

v. 4. Näin onnettomat wiettäwät, Ne kal-
limmat auruden päiwät, Ain' synnin mittaa täyt-
täwät, Waikk' rawan wuoy' Kirkosa käywät:
Siell'

Siell' huutaa HERRaa huulilla, Kuuldelee saarna
naa korwilla; Mut' sydän wiel' synnisa kiehuu.

v. 5. Siell' wartiat Sionin muurilla, Jumalan
Basunaa soitta, Ja HERRan armon
woinalla Tain totuuden julki tuotta, Ett' kaik-
kein pitä käändymän, Oikein wast'uudest' syndy-
män, Ei muutoin taiwaseen tulla.

v. 6. Mut' syndisten sydän on paatunut,
Ettei he waaria ota, Synnin maantieri maatu-
nut, Ei HERRan Sana heit' woita, Joll' maa
ja taiwaskein luotu on, Woiman sanall' ne tehty
on; Mut' syndisten sydän ei muutu.

v. 7. Ne kiiwammattkin saarnajat hukkaan
kyll' saawat huuta. Waikk' sydämeistän' wara-
wat, Ei woita kuitengan muuta, Kuin pilkan
ja wihan syndisild', Wainotan käändymättönilid'.
Woi kuitengin Christikundaa!

v. 8. Woi kuitengin aikoja wiimeisi, Woi
Christityhiden maata, Woi Suomen saaren asu-
wii, On pahemmat pakanoita: Keskellä Sanan
walkeutt', Evangeliumin kirkkautt', Synnin syn-
gendeß maatan.

v. 9. Jos kaikki ne HERRalle kelpaisit,
Jotk' HERRa! HERRa! huutaa, Jos kaikki
myös autuden woittaisit, Kuin sanaa kuulee ja
pruukaa: Ei taiwan tie ahdas sitt' oliskan, Ei
monda sitt' helwettiin tuliskan, Jos luonnon tieto
waan auttais.

v. 10. Kuitengin Christikunnasa, Mond'
sielu parkaa löythy, Kuin pettä igens' luulo-
sa, Waikk' eläwä usko heild' puuttuu: Ei tie-
dä he synnin sodasta, Sill' näkee unda rau-
hasta, Synnisa maatesansa.

v. 11. Ei turmellustans' tunnekkā, Eik' sydämens' saastaisutta, Ei tarwikewans' luulekkā
Rukoilla sydändä uutta; Waikk' fasten armo
on hukattu, Saatanall' sydän uhrattu, Jo pie-
nest' lapsudesta.

v. 12. Ei ole wiel' ylös herännet, Eik' syn-
deins' tundoohon tullet, Ei pahudestans' erinner,
Wiel' makawat synnisiä kuolleet, Ei ekinet ole
ikäniäns' JESUks' uutta elämääns'; Syyst' o-
wat he kuoleman lapset.

v. 13. Sill' elämän tietä he wihawat, Tais-
walliset halpana pitää, Ja armon lapsia pilkka-
wat, Ei soiskan olewan niitä; Kuin JESUSTA
hartast' ehiwät, Rukoillen armoa kerjät, Ne-
pä owat ne hyljätyt lamput.

v. 14. Kaikk' taiwan joukko iloihee, Kost'
yrikin Sielu käändny; Mutt' maailma pilkkaa ja
duomiihee Niit', jotka armohon myöndny: Hullut'
ne kuzutan maailmasa, Mutt' nimi uusi taiwaasa
Heill' elämän kirjasa löyry.

v. 15. He Kuningoih', Ruhtinoih', Papeih'
Raamatuf julistetan, Jumalan omih' lapsiut Us-
kon kautt' omistetan, He kuzutan JESUksen Mor-
siamih', Ja JESUksen omih' jäsenih'; Ehk' huos-
not kyll' maailman edes.

v. 16. Täst' werrattomast' autuudest' He
tääll' jo iloizewat, Ujān JESUksen rakkaudest',
Hengesä riemuikewat; He kazelewat jo uskosa
Perindöönst' suurta taiwaasa, Kuin JESUS
on ansainnut heille.

v. 17. Siit' salatusta mannaasta He täällä
jo saawat maista, Ytimest', wiinast' ja hunajasta,
Siitä suloisimmasta. Ne nöhrät sielut rawitan,
Herkut

Herkut makiat heill' taritan, Evangeliumin lairumella.

v. 18. Näin armon lapset täällä jo, Jesuren rakkaudest', Hengellist' ilon-öljyy juo, Armon wirrasta suurest'; Baan tätä ilon-hunajaa, Ei mailman lapsille anneta: Ei kuollet tarwike ruokaa.

v. 19. Jumalan lasten nimeä Ei tietä maailmasa, Salattu on se elämä, Kuin heill' on Jumalasa: Jos he täll' halusa kokonduu, Niin mailma sitä oudoxuu, Wäärin heist' duomikewat.

v. 20. O HERRA JESU! wahwista Sun lastes piskuiста laumaa, Joit' mailma wihaa ja ahdistaa, Sun weres armo heill' laina; Mut' ettei he armostas langeis pois, Waikk' maailma, saatana sen kyll' sois, Wahwist' heit' ansios woimall'.

v. 21. Herätä Jesu! niitä myös, Kuin synnis kuollunna makaa, Suruttomuden pimiäsyös', Viel' palwelee saatanaata: Mut' heitä tilans' tundemaan, Sun päälles Jesu uskomaan; Wiimein sitt' taimaseen saata,
A M E N!

Toinen.

Weisatan kuin:

HERA kuolloll' wallan annoi 26.

B. 1.

Sautuus suuri! kuin Taiwaasa lienne, Kail-
killa uloswalituill', Eipä sitä ajatella
tienne, Ei woi kieli puhua suull'; Siell' on kaik-
ki ihanaista, Mitä silmill' kakellan, Siellä saa-
dan ijäti maista Rakkautta Jumalan.

v. 2. Ei siell' murhen äändä kuulu, Jo
siell' on yldäinen, Siell' on uuden wirren humu,
Näni kaunis kandelien, Siellä harput heljäst' soi-
wat, Pyhäin kuoris kumajaa: Siell' on sieluill'
täydet woimat, Täyttää HERAN kunniaa.

v. 3. Siellä mykät kerkiäst' kiittää, Kam-
mat ilost' hyppetelee. Ei siell' enää mitän pyyttä,
Jota ei siellä löytynne; Tähdellisys on jo tullut,
Pois on kaikki wajaus; Wanha Adam' on jo
kuollut, Hautaan jäännyt turmellus.

v. 4. Siellä taiwan tawarata Saadan
ijät omistaa, Jhe kunnian Jumalata Kaswoin
saadan kakella. Ei siell' köyhys ruumillinen
Sydänd' enää rasita; Eikä puutos hengellinen
Tunnon päälle kolkuta.

v. 5. Siell' on taito täydellinen, Rakkau-
s ylise wuotawa; Siell' on ruumis hengellinen,
Kirkkaudest' hohtawa. Ei siell' taudit enä wai-
wa, Eikä ruumin sairaus; Ei siell' syнди enä
paina, Siell' on kaikist' wapaus.

v. 6.

v. 6. Engelitten kaltaisiksi Syndiset siellä yle-
hee, Kuningasten vertaisiksi Kerjäläiset kofenee.
Kyllä siellä on ystäviä Tuhansin ja tuhansin;
Siellä weisaa Karikan wirttä Joukko epäluksuisin.

v. 7. Siellä ne huonot morsiammet Sulhai-
sensa nähä saa, Kuin on täällä Händ' rakastan-
net, Armon kihlauksella; Mut' siellä wast' iät'
häitä juodan, Taimen suuret howisa: O määrä-
röin riemu! Kuin siellä kuullan, Engelitten Kuorisa.

v. 8. Ah! josta me täällä sen tiedäisimme,
Mit' ilo ja autuus on taimaasa; Tot' halulla
sinne riennäisimme, Ja karuisimm' tomus' ja tuhwa-
sa: Sillä kiiwoitus tarwitan autuuden tiellä, Ja
wiel' nöyrä ja ahkera rukous; Sillä joka täällä wa-
elda synnin tiellä, Händ' saawutta kauhia kadotus.

v. 9. Kyllä Taimas ja autuus on kaikille
aldis, Kuin synnistä waan pois palajaa; Kyllä
JESUS on armonsa andaman walmis, Kuin sy-
dämeest' sitä waan halajaa: Mut' surkeus suuri,
ett' hyljätän taimas, Ja mennän sitt' itäiseen hel-
wettiin, Siellä huutaa ja parkuu sitt' suurimmas'
wainas: Voi, woi, ett' armon tuhlaisin.

v. 10. Mutta ne sielut kuin Karikan weres'
Waattens' täällä waltiap' pesnet on, Ne siellä saa
iloita istuimen edes, Kuin suurella wainalla tullet
on; Ne jotka täällä JESUXEN ansion waimall', On
syndiä wastaan sotinet: Ne taimaasa kruunatan suu-
rella kunniall', Kuin Karikan weres' on woittanet.

v. 11. O hurssat sielut! Kuin ajasa täällä,
On sydämeest' JESUSTA ehinnet; He autuat owat
jo maiden päällä, Kuin uskoll' on JESUXEN löy-
tännet; Kuin hyljämät mailman kokonansa, Toi-
wowat häitä Karikan: Min' uskolla seurawat
JESUSTANSA, Eik' pelkä julmutt' kuoleman.

v. 12. Ah! opeta meitä jo, laupias JESUS!
Min' kruunumme edest' sotimaan, Ja walmista
meitä tääll' autuuden reisull'; Ettemme tiellä wai-
puiſ waan: Sill' liha ja veri ynn' mailman kans-
sa, Meit' usiast' pyytä waiwuttaa; Viel' saata-
na tulifill' nuolillansa, Uskomme päälle tarkoittaa.

v. 13. Ah! wahwista uskomme heikkoutta,
O JESU! Sinun ansios pääll'; Ann' taitoo ja
woimaa ja wiisautta, Ett' uskos' kilwoittelemme
tääll'. Jos täällä waan sodimme uskollisest', JE-
susen woren woimasa: Tott' woitosta weisaamme
riemullisest', Walittuin seurasa talwaasa.

v. 14. O laupias JESUS! Sun' kuole-
mas kaurta, Viel' herätä synnisa makawaisii;
Ja herännet sielut walwomaan auta, Ja johdata
tiellä jo kulkewaisii. Ole kanssamme elos' ja
kuolemasa; Ja meitä Sinun kansas yhdistä;
Aur' että me taiwan kunniasa, Sun
wirttas saisimme weisata.

A M E N!

